

Душа — Фенікс

Тетяна Булат

Розкрилася Душа у немовляти,
Відкрила очі, світло заіскрилось.
В душі – весна, Татусь, щаслива Мати,
Все так, як цій Душі ночами снилось.

Недовго Тато посміхався мамі,
Пішов до іншої, Душа страждає.
Розбилася, як у Шекспіра в драмі...
І вперше болісно так воскресає.

У школі закохався у дівчину,
Здавалось, вирветься Душа із тіла.
Не приглянувся, просто, без причини —
Душа розпалена ущент згоріла.

Весілля, серце в щасті завмирає,
І янголятко перше на долонях.
Та Смерть малечу в батька забирає
І в 25 вже сивина на скронях.

Душа, здається Землю покидає,
Не дихає і серце не тріпоче.
Та, наче, птаха Фенікс оживає,
Коли кохана поряд щось шепоче.

Колеги, друзі, дім, життя, родина...
Все склалося, спокійно стільки років.
Вже й старість незабаром, на годині
Мілким, але упевненим йде кроком.

Ще двічі помирала й воскресала
Душа у чоловіка — за батьками.
Пішли за обрій, їх уже не стало,
Понеслись в вирій білими пташками.

Та скільки у Душі ще є терпіння
Народжуватись й померати знову?

Це найдивніше Господа творіння
Безсмертну Душу він створив не випадково!